



## **Qvadragesimale Ambrosianvm Dvplex, In Dvos Tomos Divisum**

In Hoc Opere Per Singvlos Qvadragesimæ dies habetur bina Concio cum Morali, iuxta Euangelia, quæ in Ecclesia Mediolanensi leguntur. Cvm Indicibvs, Sacræ Scriptvræ, Et Rervm notabilium, cum Summa Concionum & Thematum Euangeliorum. Accomodantvr Hæe Conciones Ad Vsvm Romanum pro Quadragesima & ...

Tomvs Primvs, Continens Conciones A Dominica Prima, Qvæ Dicitvr In Capite, vsque ad quartam exclusiuè, quæ dicitur de Caeco

**Bellintani, Mattia**

**Coloniae Agrippinae, 1626**

Fer. VI. Scio quia Meßias venit, qui dicitur Christus, &c. Ioan. 4. 25.

---

---

**Nutzungsbedingungen**

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55873](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55873)

FERIA VI. DOMI-  
NICÆ DE ABRAHAM.

CONCIO PRIMA.

Scio quia Messias venit, qui di-  
citur Christus. Ego sum qui lo-  
quor. &c. *IOH. 4. 25.*

ARGUMENTUM.

Christus est verè Saluator. Salus nostra  
duo exegit in Christo; Videm, qua no-  
bis veritatem & Euangelium fideliter  
annuntiaret; & Lenitatem, qua vt  
agnus mansuetus portaretur ad vi-  
ctimam.

**Q**UANDO tam solemnibus confes-  
sio, tam manifesta prædicatio  
fit de Salvatore nostro, vt pu-  
blice dicatur in Civitate Sa-  
maria. *Ipsi audiuimus; & sci-  
mus; quia hoc est verè Saluator Mundi.* Di-  
gnum & iustum est, vt tantum beneficium  
cõsideremus, gratias agentes Deo, qui di-  
gnos nos fecit hac perfecta salute; *De qua  
salute (inquit Petrus) exquisierunt, atque  
serutati sunt Propheta, qui de futura in no-  
bis gratia prophetauerunt.* Atque eò magis  
quod videmus, quam leniter ac suaviter sit  
nobis propositum, reuelante illud Domi-  
no Iesu mulieri peccatrici, cum qua tam  
affabiliter loquitur, vt inde quoque disci-  
puli admirati sint quod eum muliere lo-  
queretur.

Dulcissima & clarissima ista verba; *Ipsi  
audiuimus & scimus quia est verè Saluator  
mundi;* profectò apertis auribus, cordeque  
intentiſſimo à nobis excipienda sunt. Quid  
enim dulcius esse potest? quid nobis gra-  
tius? quid vtilius quam quod adfit, qui ve-  
rè saluare possit? cuius proprium munus sit  
saluare, adeò vt nomine sibi proprio rectè  
appellatur Saluator? Cuius sit tanta saluan-  
di vis, vt terminis cuiuscunque regionis  
non determinetur aut claudatur, sed sit sa-  
lus eius vsq; ad extremum terræ? qui per-

sonarum non sit acceptor? qui non sit In-  
dæorum tantum Saluator, quamuis olim  
dicebatur Saluator Israël, sed & gentium,  
& Saluator omnium hominum, vt aptè, &  
sanctè, & verè dicatur: *Saluator mundi?* 10.

Qui præterea non habet munus tantum  
saluandi, verum & potestatem; neq; hanc  
quoque duntaxat, verum & voluntatem  
& promptitudinem præstandi, quod iustus  
est facere, munusque obeundi suum, quod  
illi mandatū est; adeò vt verè dicat: *Meus  
cibus est, vt faciam voluntatem eius, qui misit  
me, vt perficiam opus eius:* Quod opus quin-  
nam sit, expressit ipse dicens: *Veni filius  
hominis, querere, & saluum facere quod perierat.* Vt merito scripserit Apostolus: *Fidelis  
sermo, & omni acceptione dignus, quod Chri-  
stus Iesus venit in hunc mundum peccatores  
saluos facere.* Id denique, quod nos vehe-  
mentius ad illum obuiis brachiis Spiritus

excipiendum moueat, hoc est, quoniam  
cum sit *Saluator mundi*, plenè affert ab om-  
nibus malis, miserisq; liberationem at-  
que salutem. Si enim ab vno aut altero malo  
nos saluos faceret; si corpora curaret tan-  
tum; si rem perditam restitueret; si in thro-  
no gloriae huius mundi reponeret abie-  
ctos; si de stercore erigeret pauperes; si af-  
fectos consolaretur; postremò si animam  
saluam faceret, neque totum hominem sa-  
num faceret, non verè esset *Saluator mun-  
di*: quia non ab omnibus malis, que in mū-  
do sunt, eriperet homines huius mūdi, at-  
que adeò ipsum mundū. Nunc autem libe-  
rat in omni malo, replet omni bono. Ergò  
*hic est verè Saluator mūdi.* Vt nemo sit, qui

se abscōdat à calore eius, à splendore eius,  
à vigore eius, ab amore eius, ac demum à  
salute eius. Adde; quod verba ista prolata  
sunt ab hominibus, qui audientes mox  
crediderunt, mox prædicauerunt; & ad popu-  
lum illū pertinent, de quo ipse iam olim  
dixerat in Psalmo: *Populus quem non cogno-  
ni, seruiuit mihi: In auditis auris obediuit  
mihi. Filij alieni mē tiri sunt mihi; Filij alie-  
ni inueterati sunt, & claudicauerūt à semi-  
ris suis.* Populus ille promptus ad audiendū  
est populus nouus, noua sponsa, sancta vi-  
delicet Ecclesia. Filij alieni sunt illi, de qui-  
bus dixit. *Filij Regni eiciētur in tenebras ex-  
teriores;*

seriores;



teriores; qui videlicet fuerant filij, sed alieni facti sunt, inueterati sunt, non sequentes vestigia patrum suorum, sed ab eis declinantes, & claudicantes. Ergo vox ista potissimum ad nos pertinet, vox Patrum nostrorum, vox matris nostre; vox mundi restituti, vox cœlorum, de quibus scriptum est. *Ecce ego creo cœlos novos, & terram nouam.*

2. Ut autem vocem istam intelligamus, verba ipsa diligentius expendamus. Cum maiorum omnium illuuiis prodierit peccato: nam *per peccatum mors in hunc mundum intrauit*; mortis autem nomē mala omnia comprehendit, vt tam perniciosus effectus tollatur de medio, os obstruatur fontis illius, vnde procedit, necesse est. Ergo salus vt fit, & ordinata & perfecta postulat; vt tollatur peccatum mundi, quod mundum corrupit, damnauit, destruxit. Solus autem tollere, ferre, atque auferre potest peccatum mundi, qui inter mortuos liber est, & inter peccatores sanctus, vt princeps huius mundi nihil sui in illo inueniat, neque mortis, cuius ille habet Imperium; neque peccati, per quod ille idem factus est princeps mundi huius, & Deus huius sæculi. At vbi iste est ita segregatus à peccatoribus, sic a mortuis elongatus, ad eum excellior cœlis factus, vt de hoc mundo non sit, cuius mundi, qui princeps est, homicida est; & propterea omnibus profusus hominibus valeat verè dicere: *Vos de mundo hoc estis; ego non sum de hoc mundo Vos de deo sum estis; ego de supernis sum: Ecce Agnus Dei; ecce qui tollit peccatum mundi!*

Agnes inquam Dei, non mundi; Agnus immaculatus, qui propterea aliena peccata sic ferre potest, vt ab eis non inquinetur, sed perseueret immaculatus, & Agnus Dei. Hic est, de quo dixi: *Hic est verè Saluator mundi.* Sanctus, innocens, impolutus.

Qui autem sanctificauit illum, & misit Saluatorem mundi, vt saluetur mundus per eum; In fide & lenitate ipsius Sanctum fecit illum, & elegit eum ex omni carne. Quid quidem de Moyse scriptum est in figura Christi; Scripsit enim de magno illo Propheta Moyse Sapiens. Dilectus Deo &

hominibus, cuius memoria in benedictione est: similem illum fecit in gloria Sanctorum. In fide & lenitate ipsius Sanctum fecit illum, & elegit eum ex omni carne. Proculdubio memoria Moyse in benedictione est, quando quidem de illo tam gloriosa scribantur atque dicantur: Et hæc maximè, quod fuerit dilectus Deo & hominibus, & in fide & lenitate ipsius Sanctum fecit illum. In his maximè factus est similis Sanctorum gloria, quin magis Sancti Sanctorum, qui est Christus Dominus; cuius fides & lenitas hodie potissimum toti mundo fit persuasissima. Paulus Apostolus Moyse considerauit secundum id, quod de eo scriptum est, quod *fidelis fuit in omni domo Dei*; & in hoc illum attendit, vt Christo similem, qui tanquam filius fidelissimus fuit in domo sua. Vbi Moyse tanquam seruus fidelis fuit in aliena. Rursus de Moyse scriptum est, quod *missimus fuit super omnes homines, qui morabantur in terra.* At Dominus Iesus dicebat: *Discete à me Quia sum mitis, & humilis corde.* Fidelitas fuit in obtemperando Deo, fideliterque referendo verba Dei ad populum. Quanta ergo fidelitas Christi, qui dicit: *Meus estus est, vt faciam voluntatem eius, qui misit me, vt perficiam opus eius.* Et quam fideliter exponat, quæ audiuit à Patre, hinc patet, quod dignatur de iis loqui cum muliere sola, quæ non erat de populo, & erat valde peccatrix, quæ post quinque viros, quos habuerat, tandem cum alio illicitè miscbatur: cum hac (inquam) sic loquitur de cœlestibus, vt tandem illi diceret manifestè. *Ego sum Christus.* Et nunquid non & lenitas ipsius in hoc fit manifesta, cum tali muliere longum suauissimumque miscere sermonem, quo ad altissimis Diuinæ Sapientiæ mysteriis illam instruxit? Postremò, & per eandem & per se ipsum ita gentem illius ciuitatis imbuuit sua doctrina, vt liberè confiterentur. *Audiuimus & scimus quia hic est verè Saluator mundi.* Meritò itaque dilectus est Deo & hominibus, Deo in fide, hominibus in lenitate. Deo quippe fideliter obsequens diuinam meruit dilectionem tanta verò cum hominibus mansuetudine ac leni-

*Isa. 65. 17.*

*Rom. 5. 12.*

*Psal. 87. 6.*

*Ioan. 14. 30.*

*Heb. 1. 14.*

*Heb. 7. 26.*

*Ioan. 8. 44.*

*Ioan. 8. 22.*

*Ioan. 1. 29.*

*Heb. 7. 26.*

*Ec. 45. 4.*

*Ec. 45. 1.*



lenitate, & ad infimos quosque se demit-  
tens omnium hominum in se prouocauit  
affectum.

3 Cum autem mulier illa Samaritana, fue-  
rit & figura & praeambulum Gentilitatis  
ac veluti mater nostra, merito nobis Chri-  
stus debet esse dilectus. Vnde & sponsa ip-  
sa vera mater nostra suum illum dilectum  
appellat electum ex millibus, nempe quia  
elegit eum ex omni carne; sanctificatus a  
Patre missus est in mundum, vt illum san-

can. 10. 36 Hic solus Filius Dei unigenitus.  
Hic solus Deus & homo Hic solus Saluator  
mundi. Hic solus Messias, qui est Christus,

7. sal. 10. 4 Rex, & Sacerdos secundum ordinem Melchi-  
sedech, qui fecit redemptionem plebis suae, &  
saluum facit populum suum a peccatis eo-  
rum Hic solus, verbum caro ex omni car-

Luc. 1. 68. ne, in quo solo, & non in alio aliquo Salus  
ex Iudaea est. Non ab re igitur querit illum  
sponsa tam diligenter, vt etiam adiuret fil-

Mat. 1. 21. ias Ierusalem, vt si illum inuenerint, illi  
parefaciant amorem suum, quae se exhibet  
socias ad illum queritandum. His aenig-

17 matibus innuit Salomon quod Salus ex  
Iudaea est, & quod Gentiles adiuti a Iudeis,  
querunt, & inueniunt Christum, quod est  
mysterium hodiernae lectionis. Nam &

Agg. 2. 8. Gentiles expectabant Christum, qui est  
desideratus cunctis gentibus; quapropter  
dicit mulier. Scio quia Messias venit, qui  
dicitur Christus. Et venturum Iudeus scie-  
bat, ideo audito ab illo, cui dixerat ipsa.  
Quomodo tu Iudaeus cum sis? Ego sum Chri-  
stus: mox credidit, illumque praedicauit.

4 Nos ergo de illo consideremus, quod  
fatigatus ex itinere, se omniu declarat Sal-  
uatorem, quoniam sua fatigatione Salua-  
tor factus est mundi. Ad hoc enim missus  
est. Salus autem duo requirebat; Fidem &

Diuisio. Lenitatem Christi. Fidem, qua fideliter e-  
uangelizans verbu Dei ac voluntatem Pa-

1. cor. 11. 17. tris; Lenitatem, qua Agnus mansuetus por-  
taretur ad victimam, tradens seipsum pro

Ephes. 5. 2. nobis oblationem & hostiam Deo in odo-  
rem suauitatis. Quae duo excellenter in  
Moyses figurata sunt. Primu quidem, quia

1. cor. 1. 17. lex per Moysen data est. Vnde Paulus: Lex  
data est per Angelos in manu Mediatoru Si-  
cut autem Moyses, verus illud testamentu

Tom. I. Bellinsani.

promulgauit. Ita Christus noui Testameti  
mediator est, & missus est euangelizare  
Regnum Dei. Vnde Sapiens hoc specialiter  
ponit in laudibus Moysi. Et dedit illi  
coram praecpta, & legem vitae, & discipli-  
nae, docere Iacob testamentu suum, & iu-  
dicia sua Israel. Videtur autem, quod lenitas  
Moysi, labores, mansuetudo, sufferentia,  
qua per quadraginta annos sustinuit duri-  
tiam populi illius durae ceruicis, qua sem-  
per contentiose egerunt, sufficiens sit figu-  
ra patientiae & Passionis Domini nostri Ie-  
su Christi. Attamen vt excellentius etiam  
in hac parte Saluatorem nostru, qui factus  
est obediens vsque ad mortem, figuraret  
Moyses, ipse quoque per obedientiam mor-  
tuus est. Sic enim de illo Scriptura loqui-  
tur: Locutus est Dominus ad Moysen. Ascen-  
de in montem istum Abarim, & morere in  
monte. Postmodum vero: Mortuus est  
ibi Moyses, seruus Domini in terra Moab,  
iubente Domino, & sepeliuit eum. Nemi-  
nem certe inuenies, ita iubente Deo mor-  
tuum esse, cui dixerit Deus: Morere: vt  
esset figura insignis Domini nostri, qui  
oblatus est, quia ipse voluit Patri obedire.

Vt (inquit) cognoscat mundus, quia sicut  
mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Rati-  
onem apposuit Deus cur Moyses more-  
retur, ne ingrederetur terram promissio-  
nis. E contra videbis terram, & non ingre-  
dieris eam, quam ego dabo filiis Israel. Et  
postmodum: Vidsit eam oculis tuis, & non  
transibis ad illam. Mortuusque est ibi. Sed  
quando transfiguratus est Iesus, apparuit  
cum illo & Moyses in claritate. Ergo ante  
mortem ingredi non potuit, terram prom-  
issionis. Post mortem apparuit in illa  
gloriosus: cur hoc: Quia oportebat Chri-  
stum pati, & ita intrare in gloriam suam; vt  
nedum mortem Domini sua morte praer-  
ferret, sed & illius fructum premonstraret.

In fide ergo & lenitate Christi, Pater san-  
ctum fecit Filium suum, vt sanctificaret  
populu, tum per sermonem, tum per sangui-  
nem suum. De sermone quippe dicebat ip-  
se ad Patre: Sanctifica eos in veritate. Ser-  
mo tuus veritas est. De sanguine Apосто-  
lus: Vt sanctificaret per suum sanguinem po-  
pulum suum, extra portam passus est.

Eccl. 4. 6.

Phil. 2. 8.

Deut. 32. 49

Deut. 34. 50

Isa. 53. 7.

Ioan. 14. 31

Deut. 32. 52

Deut. 34. 4

Mat. 17. 6.

Luc. 24. 26

Ioan. 17. 17

Heb. 13. 9.

Y y

Vt au-



- Mat. 10. 38.** Vt autem hæc duo præstaret, vnxit eum Deus Spiritu Sancto. Vnde dicitur Christus, id est, vnctus. Quod prædixerat Isaias, cuius Prophetiam ipsemet voluit declarare, & hoc statim quando cepit prædicare Euangelium suum. Ingressus quippe in Synagogam surrexit legere, & traditus est illi liber Isaiæ Prophetæ: & vt renouit librum, inuenit locum, vbi scriptum erat: *Spiritus Domini super me: propter quod vnxit me: Euangelizare pauperibus misit me: sanare contritos corda: prædicare captiuis remissionem, & cæca visum: dimittere confractos in remissionem: prædicare annum Domini acceptum, & diem retributionis.* Et cum pleuisset librum, cepit dicere ad illos. Quia hodie impleta est hæc Scriptura in auribus vestris. De se ergo factam Scripturam & Prophetiam illam voluit esse testatum, & hoc quando cepit mundo manifestari, & quæ in ea prædicta erant, facto implere; vt notum faceret quod sua prædicatio à Spiritu S. erat, à quo futura erat & Passio.
- Isa. 49. 6.** Vt igitur quomodo per prædicationem fidelissimam fuerit salus eius vsque ad extremum terræ, hanc Prophetiam attentius discutiamus; primum videamus, quomodo vnxit eum Spiritus Domini. Primo, fuit in Incarnatione. Si enim Spiritus vnxit illum, quando Deus Spiritus est, dum factus est homo, humanitati vnitus personaliter, ipsum hominem vel humanitatem vnxit mirabiliter & ineffabiliter. Secundo: Vnxit, secundum quod de eo prædictum fuit: *Et requiescet super eum Spiritus Domini, Spiritus sapientia, & intellectus, Spiritus consilii, & fortitudinis, Spiritus scientia, & pietatis, & replebit eum Spiritus timoris Domini.* Hæc est gratia personalis, quia homo ille & anima illius plena fuit, & secundum ipsam animam Verbum caro factum fuit, plenum gratiæ & veritatis. Tertio, fuit plenus gratia capitis, qua caput est omnium electorum, & Princeps super omnes Reges terræ. Ideo repletio supradicta Spiritus timoris Domini ad regendum & iudicandum. *Egredietur (inquit) Virga de radice Iesse, & flos de radice eius ascendet, & requiescet super eum Spiritus Domini.* Ac deinde:
- Non secundum visionem oculorum iudicabit neque secundum auditum aurium arguet: sed iudicabit in iustitia pauperes, & in veritate arguet pro mansueti terra.*
- Eratautem lex & mos, vt Reges à Deo constituti vngerentur, quæ vnctione significabatur, dari autoritatē potestatis, quæ est Spiritus principalis ad eum regius, de quo Psalms. *Dauid: Et spiritu principali confirma me.* Sic vnctus est a Saul, sic & Dauid, sic & Salomon, sic & Hazael, sic & Iehu. Et ideo Rex etiam vocabatur Christus. Vnde Dauid: *Non dimittam manum meam in Christum Domini: ne loquebatur de Saul.* Denique & Sacerdotes vngentur, quæ vnctione sanctificabatur, vt possent ministrare Deo. Vnctio Regum conferbat potestatem, Sacerdotum sanctitatem, quæ tamen sanctitate potestatem habebat, ad Pontificium Dei appropinquandi & seruiendi cultu specialis, quo ipsi tantumungebantur. Christus itaque vnctus est vt Rex, & Sacerdos. Et quoniam vnctio illa exterior, sicut erat signum, sic & aliquo modo causa potestatis, quæ Spiritus dicitur. Idcirco ait in Prophetia: *Spiritus Domini super me, eo quod vnxit me.* Vnctio tamen eius non fuit materialis, sed sine vnctione externa constitutus fuit Rex, & Sacerdos. Sicut & Moyses non inuenitur vnctus materialiter, & fuit tamen Princeps in populo; & Sacerdos. Moyses & Aaron in Sacerdotibus eius. Canit Propheta. Qui Aaron postmodum in Sacerdotem consecrauit. Sic Christus vnctus insufflauit in Apostolos, & dedit illis potestatem ligandi atque soluendi. *Et fecisti Apostoli: (inquiunt) nos Deo nostro Reg. & Sacerdotes: & regnabimus super terram.*
- Secundo, attendamus verba ista. *Euangelizare pauperibus misit me.* Ego (inquit) constitutus sum Rex ab eo super Syon montem sanctum eius, prædicans præceptum eius. Rex super Syon montem sanctum eius, vt Regnum eius sit Sacerdotale, prædictum non solum potestate, sed sanctitate: quoniam populus eius populus sanctus est, vt dicebatur de populo veteri. Hic est mons sanctus. Ideo Pater sanctificauit Filium, & misit in mundum, vt sanctificaret per suum sanguinem populū. Sanctificauit autem



antem Pater Filium, instituens Sacerdotem, quia Christus non semetipsum glorificauit, vt Pontifex fieret; sed qui locutus est ad eum: Filius meus es tu: ego hodie genui te. Vt vngatur Sanctus Sanctorum. Scripsit Daniel. Sed prius dixit: *Vt consumetur prauaricatio, & si nem accipiat peccatum, & deleatur iniquitas, & adducatur iustitia sempiterna, & impleatur visio & prophetia;*

16. *& vngatur Sanctus Sanctorum.* Ac deinde: *Post hebdomadas sexaginta duas occidetur Christus, & non erit eius populus, qui eum negaturus est.* Vbi habes quod Christus sit Sanctus Sanctorum, & quod ideo sit ita Sanctus, quia vnctus. Ergo qui vnxit, sanctificauit. Sanctificauit autem mittens in mundum, vt ipse iam Sanctus mundum sanctificaret. Fiebat autem sanctificatio per

Heb. 9. 22. sanguinem, vt patet in lege. Vt ergo Christus sanctificaret per suum sanguinem populum, occisus est.

Perficitur autem sanctificatio per *laurum regenerationis, & renouationis Spiritus Sancti, quem effundit in nos abunde per Iesum Christum.* Nam in baptismo per aquam & sanguinem datur Spiritus Sanctus. *Tria (inquit) dant testimonium in terra, Spiritus, Aqua, & Sanguis.* Aqua videlicet signum, sanguis virtus, spiritus fructus.

Apo. 1. 5. Lauit enim nos in sanguine suo: quia sanguis Ioh. 1. 7. Iesu Christi emundat nos ab omni peccato. Emundat autem lauacro aquae, nempe baptizans in Spiritu Sancto per aquam. Sed vt baptizentur hi, qui sanctificandi sunt, cedant necesse est. Nam qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit. Quomodo vero credent ei, quem non audierunt? Quomodo autem audient sine predicante? Ordo itaque iste est: *Euntes in mundum vniuersum predicate Euangelium omni creaturae. Qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit. Ergo Spiritus, qui vnxit me. Euangelizare pauperibus, misit me.* Scribit autem Dan. 9. 27. Daniel: *Confirmabit pactum hebdomada vna. Et in medio hebdomadae deficiet hostia & sacrificium.* Certum est autem tunc defecisse hostiam secundum Aaron, quando factum est sacrificium secundum ordinem Melchisedech, quod fuit in initio passionis, in qua Christus occisus est & negatus a

populo suo. Ergo antequam occideretur Christus, Euangelizauit praedicans regnum Dei, spatio trium annorum cum dimidio, id est media hebdomada, quae erat septem annorum: quia haec est confirmatio pacti id est foederis, quod est testamentum nouum, quod confirmauit testimonio operum. Rursus alia dimidia hebdomada per Apostolos confirmatum est pactum, qui non obstante persecutione, perseuerauerunt ibi praedicantes, & sermonem confirmantes sequentibus signis. Quae confirmatio Christo tribuitur a Daniele, quia illi quidem praedicauerunt vbique, vsq; ad vltimum terrae; sed ibi media hebdomada, antequam diuiderentur in terras, *Domino cooperante, & sermone confirmante sequentibus signis.* Ita vt praedicatio sit quidem Christi & discipulorum; confirmatio autem solius Christi, qui fecit opera. Quid miramini in hoc (inquit Petrus) aut nos quid intuemini quasi nostra virtute aut potestate fecerimus hunc ambulare: Deus patrum nostrorum suscitauit Filium suum Iesum, & in fide nominis eius, hunc, quem vidistis & nostis, confirmauit nomen eius; & fides, quae per eum est, dedit integram sanitatem istam. Obserua verbum confirmandi, quo vsi sunt Propheta, Euangelista, & Apostolus: vt miraculum primum, quod factum ab Apostolis narrant Acta Apostolorum, fuerit confirmatio corporis infirmi. Quam tribuit Petrus non virtuti propriae, sed nomini Christi ac fidei illius. Hinc & sanaturus idem Petrus Aneam quendam, dixit illi: *Anea sanet te Domine Iesu Christus Surge & sternet tibi.* Et surrexit. Similiter suscitaturus Thabitara viduam mortuam, orauit, vt intelligeretur, hoc esse opus Dei non hominum. Hoc dictum sit pro intelligentia verborum Prophetarum. *Euangelizare pauperibus misit.* Quod autem dicit, *pauperibus, intellige humilibus, mansuetis, paruulis, simplicibus.* Hinc superbi illi dicunt: *Nunquid ex principibus, aut ex Pharisaeis, aliquis credit in eum? sed turba haec, quae non nouit legem.* Hinc Apostolus Paulus: *Visite orationem vestram fratres, quia non multi sapientes, secundum carnem, non multi poten-*



- potentes, non multi nobiles; sed qua stulti sunt mundi, elegit Deus, ut confundat Sapientes; & qua infirma sunt mundi, ut confundat fortia. Et Iacobus: *Noans Deus obligit pauperes in hoc mundo, diuites in fide, & heredes Regni?* Hinc Dominus ipse: *Luc 6 20. Beati pauperes, quia vestrum est regnum Dei.* *24. Va vobis diuitibus, qui habetis hic consolationem vestram.* Sic etiam seruo dixit paterfamilias: *Pauperes, ac debiles, & cæcos & claudos introduc huc.* Et Christus ait Patri: *Ab- Mat 21 25. condisti hac à prudentibus, & sapientibus, & reuelasti ea paruulis.* Sic & Regius Propheta: *Declaratio sermonum tuorum illuminat; & intellectum dat paruulis.*
7. *Quod sequitur in Propheta: sanare contritos corde, predicare captiuis remissionem, Luc 4 18. & cæcis visum, dimittere contractos in remissionem:* notat beneficia, & corporalia & spiritualia, quæ Christus mundo attulit. Nam contriti & contracti intelliguntur poenitentes, habentes cor contritum & humiliatum; intelliguntur & afflicti & tribulati. Sic cæci spiritualiter & corporaliter: ita pariter & captiui: venit enim Christus totum hominem sanum facere; ut per eum sit redemptio animæ; & per eum simus expectantes redemptionem corporis nostri.
- Rom. 8. 23. Predicare annum Domini acceptum, & Isa 61. 1. & diem retributionis.* Annus iste est tempus *Luc 4 18. illud, de quo dicit Apostolus: Ecce nunc 2. Cor. 6. 2. tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis.* *M. 1. 4. 17. Hunc prædicabat Christus dicens: Appropinquabit Regnum Dei. Hodie impleta est Luc 4 21. hæc Prophetia in auribus vestris. Faciæ cæli Luc 19 42. diuidi: are nostis, hoc autem tempus quare non probatis? Quia si cognouisses & tu, & quidem in hac die tua, qua ad pacem tibi. Et totus in eo fuit, ut notum faceret, quod istud esset tempus, quo misit Deus Filium suum in mundum, ut omnis, qui credit in illum, non pereat. Prædicauit Iob. 3. 14. denique diem retributionis, ostendens se, Isa 61 1. & qui nunc venit saluare, venturum tandem Iudicare viuos & mortuos; ut volentes exciperent Saluatorem, ne in fine nolentes accipere Iudicem cogerentur.*
- Exhortatio. Quæ omnia sint nobis documenta. Spiritus vixit eum, & misit, qui id eod dicitur*

Christus. Nos igitur, qui ab eo Christiani dicimur illum suscipiamus, qui vnctus venit ad nos; qui misericors est; qui Saluator est omnium hominum, & maxime fidelium; à quo potissimum expectemus, & expectamus salutem animarum nostrarum. Venit vnctus, quia faciliter, quia libenter, quia prompte venit. Vnctio agile reddit corpus; spiritus & dilectio promptum reddit animum. Sic Christus corpus exhibuit aptatum ad opus redemptionis, quod nihil egit aliud, quam portare peccata nostra. Animam pro nobis posuit, totus noster; totus datus nobis; prius & promptus ad saluandum; qui stetit super Ierusalem, nolentē ab eo saluari; & protestatur suum cibum esse, facere voluntatem Patris, quæ est bona, & plena misericordiz ad saluandas gentes, & ad trahendas illas ad Christum Saluatorem.

Ioseph singulariter fuit Deo dilectus propter castitatem & patientiam; hominibus, propter prouidentiam & mansuetudinem; & castus cum muliere; b patiens cū hero; e prouidus cum Ægypto; d mansuetus cum fratribus. His virtutibus resplēdeat Christianus; ut Deo placeat creatori; creaturæ non hæreat luxuriosè, libidinose, amore inordinato. Ut hominibus placeat, prouideat bona, non tantum coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus; adiuuans in necessitatibus, sicut fecit Ioseph: mala quoque sustineat in mansuetudine & in patientia. Mulier Samaritana figura fuit nostri. Locus ubi Christus illam cōuertit, erat iuxta prædium, quod dedit Iacob Ioseph, filio suo. Erat Ioseph singulariter dilectus à patre, cui propterea partem hanc contulit extra fratres suos: ergo partem significat & hereditatem, quæ Deus Pater donat electis & dilectis suis. Isti sunt Ioseph castus, patiens; prouidus, mansuetus. Sis Ioseph in virtutibus istis; b vt heres sis selectæ hereditatis. At si in-cestuosus fueris, vt a Ruben; si furiosus, vt Simeon & Leui; si fratri venditor, vt Iudas; si criminiosus, vt cæteri fratres, nõ eris nobili ista dignus hereditate. & Benedictio illius, qui apparuit in rubo veniat super caput Ioseph. Sic benedixit Moyses



cit populum suū à pressura flammæ, vt in medio ignis non sit altuatus.

SECUNDA PARS.

**N**unc volentes cōsiderare Christi Do-  
mini nostri lenitatem, per quam salui  
facti sumus; attendamus quod prædicatio  
illa de qua dictum est supra. Prædicare ca-  
ptiuus remissionem, & cæcis visum, prædi-  
care annum Domini acceptum: non ver-  
bis tantum facta est, sed factis. Quo modo  
dicebat Christus Iudæis: *Multa bona ope-*  
*ra ostendi vobis, & Patre meo.* Et Psalmus: *Psal. 84. 8.*  
*Ostende nobis Domine misericordiam tuam.*  
*& salutare tuum da nobis.* Ideo prædica-  
tionem facti miscuit in Prophetia. *Euan-*  
*gelizare pauperibus misit me; sanare con-*  
*tritos corde; prædicare captiuus remissionem,*  
*& cæcis visum; dimittere contractos in re-*  
*missionem.* Vides quomodo, vbi dicit  
prædicare, dicit & sanare & dimittere; vt  
verba pro factis accipiamus. Vnde & in  
Prophetia adiicit: *Vt consolaretur omnes lu-*  
*gente, & daret eis coronam pro cinere, oleū*  
*gaudij pro luctu.* Spiritus ergo vngēs Chri-  
stum, sic misit ad prædicandum, vt mitte-  
retur ad saluandum, notamq; toti mundo  
faceret suam salutem, omnibusq; illā of-  
ferret. Vnde alibi in eodem Propheta hæc  
duo simul coniungens, verba videlicet &  
facta, ait: *Ego, qui loquor iustitiam, & pro-*  
*pugnator sum ad saluandum.* Vt intelliga-  
mus, quod loqui iustitiam, sit re ipsa iusti-  
ficare, quæ tamen iustitia etiam verbo  
prædicanda erat. Sed ibidem modū, quo  
saluauit expressit, nam ad illam interroga-  
tionem. *Quare ergo rubrum est vestimen-*  
*tum tuum, & vestimenta tua sicut calcan-*  
*tium in torculari?* Respondit. *Torcular*  
*3. calcani solus, & de gentibus non est vir me-*  
*cum: calcavi eos in furore meo, & concu-*  
*caui eos in via mea; & aspersus est sanguis*  
*eorum super vestimenta mea.* Modus ergo  
saluandi fuit per sanguinis effusionem, qui  
dicitur sanguis hostium, quoniam peccata  
nostra, cum adhuc inimici essemus, effu-  
derunt sanguinem eius. Et sicut peccata  
nostra ipse portauit, quasi sua; ita sanguinē  
suum donauit nobis, quo quasi nostro la-  
uamur

114. moriturus. Et antē. f. De benedictione  
Exod. 3. 2. Domini terra eius, de pomis cæli. O be-  
neditio Domini, o abundantia, o suauitas  
huius terræ, & hæreditatis. Terra san-  
cta erat, vbi Dominus apparuit in rubo, vt  
dixit ipse Dominus. Terra sancta est, à  
Domino benedicta, quæ data est Ioseph,  
vbi sunt poma cæli, vbi sunt fructus So-  
lis & Lunæ, cælestes (inquam) diuitiæ at-  
que delitiæ. Heu ergo cur Ioseph non re-  
ferimus moribus nostris? cur saltem illius  
mansuetudinem non imitatur? propter  
iustitiam passus est persecutiones: Virtutes  
eius, quibus etiam a factus est dignus  
coelesti reuelatione, præmonstrante illi fu-  
turum illius principatum, patri singulariter  
charū reddiderūt; b. patri erat dilectus  
& fratribus odiosus. Vnde venditus fuit;  
calumniam passus est ab adultera propter  
amorem castitatis. Omnia sustinuit pa-  
tienter, & quamimter, perseverat, & po-  
tens iam factus bona reddidit pro malis.  
Dicit. 33. Hunc, hunc imitemur, vt bibamus de a-  
qua viua Domini Iesu, vt non sitiamus in  
æternum. Sic benedictio illius, qui appa-  
ruit in rubo, venit super caput eius. Quo-  
modo apparuit in rubo? Rubus ardebat,  
& non comburebatur. Quæ esca apposita  
magis igni, quam rubus? quid facilius ad  
comburendum quam spinæ? flamma com-  
burens montes rubum nō combussit: per-  
secutores Ioseph contra eum exarserunt  
Psa. 115. 12. sicut ignis in spinis. Expositus ipse, flam-  
mæ ignis, non restitit, cessit, sustinuit pa-  
tens, mansuetus, humilis, pius, & tamen  
Exod. 3. 2. ardebat rubus, & non comburebatur; per-  
stitit, duravit, regnavit. Est & tu rubus  
facilis ad comburendum, ad patiendum,  
ad sufferendum, & nulla tibi nocebit ad-  
uersitas; & ambulabis super prunas, & nō  
comburentur plantæ tuæ, & abscondes in-  
gnem in sinu tuo. Et non ardebunt vesti-  
menta tua. Et qui apparuit in rubo, bene-  
dicet tibi, dicens. *Cum ipse sum in tribula-*  
Psa. 90. 15. *tionem.* O visio magna, & admirationis ple-  
na! Vadam, & videbo visionem hanc ma-  
gnam: & audiam vocem Domini de rubo,  
immo & videbo Dominum ipsum in flā-  
ma ignis, & intelligam quomodo per aquā  
salutarem & mollem lenitatem, saluū fe-







Mat. 26. & blasphemantibus, & Caipha insultante. Nihil respondes ad ea, quae illi aduersum te testificantur? Eandem fecit esse testam, quando post Pilato demonstratam Luc. 23. 9. Diuinam eloquentiam suam, contra calumnias sibi ab inimicis illatas, sic tacuit, vt miraretur Praeses vehementer. Herodi nihil respondit, vbi facillimè potuisset se à tanta eximere persecutione. Sententiam sustinuit Pilati iudicis iniquissimi, non resistens, non contradicens, quoniam clamauerat in Cantico. Ego autem tanquam surdus non audiebam, & sicut mutus non aperies os suum. Et ne elinguis, aut quasi extra se factus ex doloris vehementia putaretur; atque ideo ne obmutiret quidem, mox crucifixus clamauit, rogans pro suis crucifixoribus, clamauit, & spiritum emittens, vt non nisi patientiae, atque lenitati illius silentium tribueretur: sic verus esset Agnus Dei; & mansuetudo eius ac modestia nota esset omnibus hominibus. Hac lenitate semper vsus est in vita sua, Agnum se semper, & vbique demonstraui.

Hac eadem lenitate vixit ipse spiritu suo discipulos suos, quibus dixit: *Ece ego mitto vos sicut agnos inter lupos.* Sed quomodo misit? *Sicut misit me Pater, & ego mitto vos.* At quomodo te misit Pater? *Spiritus Domini super me, eo que vixit me, Euangelizare pauperibus misit me.* Ergo & ipse misit illos Euangelizare, Spiritu Sancto misso de caelo super eos, quo illos vixit, fecitque; Christos suos, atque Agnos vinctos oleo sancto suo, fortes in bello, mites in praello, Angelos cum Michaelè contra Draconem & Angelos eius, agnos cum Christo, qui vicerunt Diabolum propter sanguinem Agni, & non dilexerunt Animas suas vsque ad mortem. Misit autem inter lupos, non dicens sicut olim. Nolite tangere Christos meos. Sed. *Ece ego mitto ad vos sapientes, & prudentes, sicut serpentes, & ex illis occideris; & crucifigeris, & flagellaberis: quia mitto sicut agnos inter lupos.* Qui Spiritu Sancto repleti, in carne ambulantes, non secundum carnem militabunt, sed secundum spiritum; quo vincti erunt, quasi Angeli sine carne, quasi spiritus sine corpore; verè induti virtute

ex alto, cui non poterunt resistere, & contradicere omnes aduersarii. Hoc est quod sub figura messis, dixit illis. *Ego misit vos metere, quod non seminastis. Alii laborauerunt, & vos in labores eorum introistis.* Christus seminauit, Christus laborauit, Christus fecit redemptionem: de se dicit. *Alii laborauerunt.* Quia si vnus mortuus est, ergo omnes mortui sunt. In Adam non imple solus Adam, sed omnes peccauerunt. Ergo in Christo non solum ipse laborauit, *Fatigatus ex itinere, sed & alii laborauerunt,* quotquot in Christo sunt. Quia vixit illi Deus oleo iustitiae prae confortibus suis. Tamè & in propria persona vniciuique laborandum est, vt in Christi labores possit introire. Neque enim fit messis sine labore. Misit autè Christus Apostolos suos metere nedum cum labore, sed & cum dolore. Vnde vnus ex illis pro se, & pro omnibus dicit. *Adimpleo ea, qua desunt passionum Christi in carne mea.* Dum videlicet metit, & congregat in horrea. Agnus ergo noster, agnos suos misit in mundum; Christus noster, Christos suos misit vngentes oleo infirmos; vt conualeant de infirmitate; fortes facti in bello, ad expugnandas aëreas potestates; ad castiganda corpora sua, & in feruitutem redigenda; ad calcandas terrenas vanitates; & arbitrandas, vt stercorea; ad spernendas, & abiiciendas sensus animalis voluptates; vniuersaque bona mundi penitus contemnenda. Per istam sanctam Vnctionem, & Spiritus Sancti virtutem, & rationem Domini nostri Iesu Christi, qui vt *Messias venit, qui dicitur Christus.*

Qui ergo Christi sumus, vnde Christiani dicimus, id est vincti, in palestram descendentes cum Diabolo luctemur, vngamus caput nostrum, id est mentem disponamus, vt promptum sit ad pugnam. Ornemus animam donis Spiritus Sancti; sit intellectus splendoribus sanctorum donorum illustratus sapientiae & intellectus, scientiae & consilii. Confirmatum sit cor nostrum spiritu fortitudinis, inclinatum ad faciendam misericordiam cum proximis nostris spiritu pietatis. Et vndique repleat nos spiritus timoris Domini. Christo canitur in Psalmo: *Dilexisti iustitiam, & odisti iniquitatem: propterea.*

1. Cor. 5. 14

Rom. 5. 12

Col. 1. 24

to Exhortatio.

Psal. 44. 3



*propere d' vixit te Deus, Deus tuus oleo letitiae pra confortibus tuis Vbi est oleum Spiritus Sancti, ibi est dilectio iustitiae, odium iniquitatis; & vbi ista sunt, non deest oleum. Consequentia est iste non causa. Dilexisti iustitiam, & odisti iniquitatem: propterea vixit te Deus. Quoniam Spiritus est, qui iustificat iustitiae dilectione; Spiritus est, qui rectificat odio iniquitatis. Ergo diligite iustitiam, qui habitatis terram. Odite iniquitatem, qui exoptatis caelum. Ita enim Spiritus Christi habitat in vobis.*

*Prou. 3. 3. Sic Salomonis documentum in vobis non erit inane: Misericordia, & veritas non te deserant: circumda eas gutturi tuo, & describe in tabulis cordis tui: & inuenies gratiam, & disciplinam bonam coram Deo, &*

*Eccl. 4. 1. hominibus. Moyses dilectus Deo, & hominibus in fide, & lenitate factus est sanctus. Ergo lenitas misericordiae, & fides veritatis non te deserant: vt inuenias gratiam coram Deo & hominibus. In fide & veritate crede Deo, atque illi coniungere, vt placeas in conspectu Principis, qui est ipse. In lenitate, & misericordia hominibus placeamus. Esau pilosus & hispidus*

*Gen. 25. 25. nec Deo dilectus, nec hominibus, benedictione caelesti priuatur, & persequitur fratrem suum. Iacob lenis, & parentibus gratus, missus est in Haram, & Deo charus vidit in itinere Deum patrum suorum. Lenis fuit, non hispidus pelle & moribus; lenitate cessit fratris indignationi; lenitate parentibus obediuit; lenitate auunculo suo Laban sedulo, diuque seruiuit; lenitate iniuriam tolerauit, qua in matrimonio deceptus fuit; lenitate sustinuit asperitatem Laban in mercede laborum suorum; lenitate leniuic furorem, & persequentis auunculi, & occurrentis fratris; postremo lenitate non exacerbauit habitatores terrae, in qua peregrinabatur, vt sine offensione omnibus eilet. O quanta vis lenitatis, quanta mansuetudinis potentia; quanta patientiae fortitudo. Ideo mansueti hereditabunt terram, & inhabitabunt in saeculum saeculi*

*Psal. 36. 11 super eam. Nonne scriptum est? Responso molli frangit iram. Nunquid non exprimit adhuc Salomon? Patientia lenietur*

*Princeps: & lingua molli confringet duritiam*

*etiam Mollities olei lenitas mansuetudinis, frangit & superat omnes contrarias potestates. Oles confortantur nerui a pugnam. Prou. 4. 11 Iacob lenis ita fortis fuit, vt diceretur illi: Gen. 32. 11 Si fortis fuisti contra Deum, quanto magis Gen. 47. 18 contra homines praualebit? Ergo misericordia & veritas non te deserant. Cui quaso lenis, aliquando hispidus factus est? quia lenitas profert fortitudinem magnam; quia lenitas adiuuat a fortibus. Vicit Iacob lenis sua lenitate armatum fratrem, sibi cum quadringentis armatis obuiantem. Frater autem fortis, a leni superatus, obtulit se illi comitem & protectorem. Ecce lenem circumdatum, & protectum a forti. Sis tuis, & Angelos prius, quam homines habebis obuia; quibus mandatum est, vt custodiant te in omnibus viis tuis; vt non praeualeat homo. Ergo misericordia, & veritas non te deserant. Habeas in corde, habeas in ore, habeas in opere, & veritate.*

*Etiam Diabolus nouit mollitie superare virtutem; muliere deiecit virum; mollitie virilitatem. Hoc malum sustulit Dominus, muliere trahens ad se virorum multitudinem. Mulierem leniter aggreditur, veritate conuincit. Vnde illa clamat. Quia dixit mihi omnia, quaecunque feci. Ita mulierem fortem, potentem videlicet lenitatem misit ad ciuitatem Samaritanorum expugnandam, & in captiuitatem redigendam in obsequium Christi. Diabolus mulierem appetit: Christus quoque mulierem. Diabolus ligno, & cibo mortis; Christus aqua & potu vitae. Diabolus mendacio: Christus veritate: Diabolus illam deceptam mittit ad virum: Christus illam edoctam mittit ad homines. Per illam Diabolus, virum prostrauit: Per hanc Christus totam ciuitatem erexit. Ergo o viri ad vos clamito. Nolite molles esse cum Diabolo: sed resstite Diabolo, & fugiet a vobis. Molles estote cum Christo, in vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra; mites estote, cedentes, credentes, obediētes. Cedens mollis aqua in mari rubro, illico obduruit, vt eilet illis pro muro. Cedens molliē, saluans duritie. Sed eadem teneritudine sua fluens obruit persequentibus, qui submersi sunt in aquis vehementibus.*



bus. O inæstimabilem fortitudinem lenitatis! Num veluti desperans clamat Salomon. *Mulierem fortem quis inueniet?* Inuenta, inuenta certè est. Nam lingua mollis confringit duritiem; & melior est patiens viro forti. Et vir fortissimus Sampson à mulieribus est deiectus. Et de muliere, ad potestatem tenebrarum dictum est. *Ipsa conteret caput tuum.* O Domine Iesu, tenerime sicut vermiculus, & in tione misericordiae tuae factus mollis, vicisti mundum, deiecisti Diabolum, & tunc ut leo vicisti, quando ut agnus occisus es! Pondus, quod totus mundus sustinere non poterat, nempe iniquitates omnium nostrum, tu solus in corpore tuo portasti, in carne videlicet infirma, crucifixus videlicet ex infirmitate, ut in profundum maris proiceret omnia peccata nostra. Da nobis, ut infirmitate vincamus, ut cedendo fortiores enadamus, ut castra verentes exterorum, digni efficiamur gratia tua. Sit lenitas tua virtus nostra, sit Passio tua nostra fortitudo, Sanguis tuus faciat nos potentes ut leones. Dixit nobis Vicarius tuus. *Christo passo in carne, & vobis eadem cogitatione armamini.* Heu! per Passionem tuam armemur, ut te passum cogitantes non deficiamus in laboribus, & in aduersitatibus non cedamus Diabolo, illi resistentes fortes in fide. Tu occisus ut agnus, vicisti ut leo: ergò & nos agni in medio luporum, vincamus in bono malum, in patientia potentiam, in mansuetudine ferocitatem, iracundiam in lenitate, furorem in humilitate, & in sufferentia quaecunque nobis aduersantur. In manibus tuis est fortitudo, quia potentes manus Dei ad delendam omnem carnem, ad ligandum omnem spiritum, ad conuertendam omnem terram, ad concludendos omnes caelos: sed ibi abscondita est fortitudo, dum clavis confixa fuit in Cruce. Sed absconditio in causa, est in effectu aperta manifestatio, destruens mortem, & eum qui habebat mortis imperium. Itaque & nos, quæso, Domine, tibi confixi Crucis mortem superemus, & mortis auctorem, mundum, & omnia, quæ in mundo sunt, ut super excelsa tua deducas nos in

Tom. I. Bellintani.

Psalmis canentes. *Vbi est mors victoria tua? 1. Cor. 15. vbi est mors stimulus tuus? Quomodo ceci- disti de caelo Lucifer? Contritus Dominus Isai. 14. 12. baculum impiorum, virgam dominantium. Dominus fortitudo mea, & salus mea. Amen.*

CONCIO SECVNDA.

ARGVMENTVM.

*Consideratur qui sit Saluator & qualis. Quid egerit ut saluaremur. Quid à nobis agendum, ut hanc salutem consequamur. In Morali, Meditatio Passionis Christi suadetur.*

**R**ATIONABILE erat, ut qui veniret Saluator mundi, mudo ipsi toti esset manifestus. Propterea quo tempore immolabatur vacca, atque comburebatur, ut ex eius cineribus aqua lustrationis sanctificaretur, ad illos mundandos, qui fuissent polluti, iussit Deus, ut hoc fieret coram omnibus, cunctisque videns: Ita quòd immolatio eius esset manifesta, itidemque combustio. De immolatione quippe sic iubetur: *Trodetis eam Eleazarus Sacerdos, que eductam extra castra immolabit in conspectu omnium. De combustionem autem: Combure eam cum visceribus suis, & carnibus eius, quam sanguine & fimo flamma traditis.* Cum itaque populus Samariae, qui nobis gentes mundi refert, Christum confiteatur, mundi Saluatorem, liberè dicens. *Nos audimus, & scimus quia hic est verè Saluator mundi.* Congruum est, ut illius mors, qua operatus est salutem in medio terræ, cunctis appareat, euidenterque manifestetur. Nam cineres illius vacca erant multitudo filiorum Israël in custodiam. Propter hoc enim voluit Deus Filii sui Passionem etiam veteribus aliquo modo manifestam esse, nempe saltem in figuris. Et nos ergò debemus cineres istos custo-

Zz

dic.



dire, præ oculis tenentes mortem illam, quæ per aquam baptismi ad emundandam conscientiam nostram a peccatis, imponitur & imputatur.

Non abs te mulier illa Samaritana, cuius occasione & operâ Christus Dominus noster ostenditur, & prædicatur Saluator mundi, erat in ciuitate peccatrix, cuius etiam propterea peccatum & a Christo illi reuelatum est, & ab ipsa omnibus declaratum, vt notum esset omnibus, quod ille

*1. Tim. 1.15* Saluator mundi venit in hunc mundum peccatores saluos facere a peccatis eorum. De quo, vt intelligamus quam ratione saluet, tria iuxta figuram propositam explicare nobis congruè esse videtur. Figura quippe tangit qualis esset victima illa. Et quid ex ea fieret, nempe quod immolaretur & combureretur. Ac deniq; quis illius esset vsus ad emundationem carnis. Videamus Saluatorem omnium, quis sit aut qualis; quid egerit vt saluemur; quid nobis vt eius salutem consequamur agendum sit. Et hæc omnia in ipsa illius figura speculemur.

*Diuiso.*

Victima ista præter ceteras, valde erat insignis. Propterea locutus est Dominus ad Moysen & Aaron, dicens. *Ista est religio victima, quam constituit Dominus.* Nunquid non aliæ omnes a Domino fuerant constitutæ? Ille loquendi modus notat hanc esse singularem, singulariq; Dei præcepto constitutam, quæ cum figura sit, vt ceteræ omnes, in figurando splendorem quandam præ ceteris emittit, & distinctius clariusque figurat veritatem. *Præcipe* (inquit) *filii Israel. vt adducant ad te vacca rufam, ætatis integræ, in qua nulla sit macula, nec portauerit iugum.* Hæc est nostri Saluatoris figura. Ad filios Israël pertinebat illam adduci, atq; præsentari, quia salus ex *Iudeis est*, quorum patres sunt, ex quibus est Christus. Sed quare vacca potius quam vitulus, aut bos? si vitulus, iam non fuisset ætatis integræ, vt opus erat: si bos ætatis integræ, iam lasciuiret, quod vacca non euenit, ita mox vt ad ætatem peruenit integram. Hæc est nostri Saluatoris absoluta perfectio. Nam quod per ætatem plenam, perfectio intelligatur mentis, summaque

*Num. 9.1.*

virtutum, atq; omnis iustitia, testatur Paulus atq; demonstrat, dicens: *O curramus omnes in virum perfectum, in m. n. i. u. r. a. t. u. plenitudinē Christi.* Neq; enim intendit Apostolus, vt simus triginta trium annorum, vt erat Christus: alioqui quomodo simul omnes hac ætate simul conuenirent? Sed *occurramus omnes in vnitatem fidei, & agnitionis Filii Dei;* vt iam non simus paruuli, fluctuantes omni vento doctrine. Paruuli ergo non ætate infirma, sed fidei debilitate ac modicitate. Ergo sic etiã viri perfecti sunt fide plena, & charitate perfecta. Subdit enim. *Veritatem autem facientes in charitate crescimus in illo per omnia, qui est caput Christus.* Vides augmentum charitatis, omniumq; virtutum? In charitate, per omnia. Si hac ratione ad ætatis Christi mensuram crescere nos vult Apostolus. Ergo ætas integra victimæ notat Verbum caro factum, pleum esse gratiæ & veritatis, quando quidem in illo quoque *habitat plenitudo diuinitatis etiam corporaliter*, absq; vlla imperfectione, aut macula. Quæ omnis perfectio ad aliud nihil, quam ad saluandum impenderetur. Quod Dominus ipse Iesus quando recusaui in discordia fratrum propter temporalem substantiam se immiscere declarauit, dicens. *O homo, quis me constituit iudicem, aut diuisorem inter vos?* Inferens non quidem illi non esse facultatem illos iudicandi & diuidendi, sed ad negocia temporalia tractanda non esse missum. *Venit enim filius hominis saluum facere, quod perierat,* quia ad hoc missus fuit. Hoc est iugum non portasse, neque humanis vibus fuisse applicatum. At verò cur rufa? quoniam vacca rufa lacte sunt abundantiores, simulque vt ostenderetur, quod rubicundus futurus esset Dominus sanguinis proprii asperzione. Ergo *hic est Filius Dei, super quem venit Spiritus Sanctus, vngens illum oleo sancto, & repleuit eum omnibus donis Spiritus, nempe scientiæ & intellectus, Spiritus consilii & fortitudinis, Spiritus scientiæ, & pietatis, & Spiritus timoris Domini;* quapropter in eo sunt omnes thesauri scientiæ, & scientiæ Dei. *Col. 2.3.*

Vide ergo quem misit Deus Saluatorem.

tem.



rem. Nunquid erit quisquam, qui de illo, sicut de Saül, dicere possit. Nū saluare nos poterit iste? Nūquid, dico ego misit Deus aliquando saluatores ad populū, qui illum nō saluauerint? Erāt illi saluatores populi.

*1. Tim. 2.4* Hic autem est saluator mundi. Sicut illi populum saluauerunt; haud secus istius filius usque ad fines terræ pertinebit; quia vult omnes homines saluos fieri, non gentē solummodō Iudaeorum. An nō verius & excellentius de illo dicitur, quod se Saül dixerit Samuel. *Certe videtur, quē elegit Dominus, quoniam non sit similis illi in omni populo.* Corpore ille omnēs antecedebat. Stetit in medio populi; & aliorum fuit vniuerso populo ab humero & sursum. Quid in humero nisi fortitudo maxime ad portandum? In humero Altissimi Domini Iesu; Sint iniquitates nostræ sicut onus graue grauitate super illum, portauit ipse tamen omnes illas infirmitates, dolores nostros. *Onus, quod neque nos neque Patres nostri portare poterunt, portauit ipse solus; portauit nos vniuersos; neque audita est vox murmuris, qualis in Moysē audita est. Cur imposuisti pondus vniuersi populi huius super me? Nunquid ego concepi omnem hanc multitudinem, vel genui eam vt dicas mihi.* Porta eos in sinu tuo, sicut portare solet nutrix infantulum, & defer in terram pro qua iuravi patribus eorum? Vnde mihi carnes, vt dem tanta multitudinē? Fleat contra me dicentes. Da nobis carnes, vt comedamus. Non possum solus sustinere omnem hunc populū, quia grauis est mihi. Sin aliter tibi videtur, obsecro, vt interficias me, & inueniam gratiam in oculis tuis, ne tantis afficiar malis. Videte gratiam Domini nostri Iesu, videte potentiam, videte patientiam; vt cunctis patefceret quod non esset in alio salus. Et Moysen elegit ex omni carne, in fide & lenitate ipsius. Sanctum fecit illum, vt esset mitissimus omnium hominum, qui morabantur in terra. Ducens populi sui constituit per quadraginta annos; & in tanta tamen sua lenitate, & mansuetudine, indignatus detrectat ducatum populi, eligens potius mori quam illius duritiam sustinere. In quo autem grauis aded erat illi

populus; quia carnes expetebat. Quid ergo Christus Saluator mundi, qui portat orbem totum, & omnia? Non carnes expetentem modō, sed qui in peccato natus sit totus? cuius repleta est terra iniquitate à facie omnium. Neque pondus hoc tantum detrectat, neque deponit, sed aded patienter agit, vt fiducialiter cum eo agat Pater, qui misit illum. *Non possum (inquit Num. 11. 14 Moyses) solus sustinere omnem hunc populum. Et CHRISTVS. Torcular calauit Num. 11. 13 solus, & de gentibus non est vir meum Ioan. 6. 54. Moyses queritur indignabundus. Vnde Nam. 11. 12 mihi carnes, vt dem tanta multitudinē? At CHRISTVS: Nisi manducaueritis carnem filii hominis, & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis. Negat, se Moyses illos genuisse: N inquit ego concepi omnem hanc multitudinem, vel genui eam?*

At de Christo, qui verē est Pater futuri sæculi, & multos filios adduxit in gloriam, dicit Ihuas. *Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longeuum. Generationem eius quis enarrabit? & meri eius genuit illos sicut filium Benjamin. Rache genuit moribunda. Si posuerit pro peccato animam suam (dixit Propheta) videbit semen longeuum. Nam semen eius in generatione, & generationem. Rogat Moyses. Sin aliter tibi videtur, interfice me, ne tantis afficiar malis. At Christus libens tradidit dilectam animam suam in manibus inimicorum suorum. Et repleta est malis anima sua, quia ipse voluit. In sinu portare non vult in humeros suos gaudens; & ita factus est principatus super humerum eius; super se suscipiens pondus belli, quo contra ostentiosos habuit semper eorū detere. Quapropter neque in terram illam derulit populū Moyses. Iesus autem Saluator, qui abiit in cælum parare nobis locum, promisit: *Si abiero, & prap ararero vobis locū, iterū veniam, & accipiam vobis ad me ipsum: vt ubi sum ego, & vos sitis. Hic hic est verē Saluator mundi. Nū ergo nos saluare non poterit iste, qui est Saluator omnium hominum? Quantum gratiam fecit nobis**



bis Deus? quantas gratias agere debemus Deo Patri, qui talem ac tantum tribuit Redemptorem? qui tradidit Filium suum pro nobis.

4 Hic duo nobis ostendit, magnam necessitatem, magnam cupiditatem: necessitatem, quam habemus; cupiditatem, quam habere debemus. Si non inuissimus fuisset Moyses, non sustinisset utique. Quare tam minus? Quia populus erat duræ acruicis. Ex remedio cognosce infirmitatem: duris datus est vitis, perditis datus est Saluator; mortuis vita. Omnes peccauerunt.

Rom. 3. 23. Nemo mundus à forde, etiam infans & natus diei, & immuadi omnes. At lex dicit:

Isai. 64. 6. Mundus lustrabit immundum. Quis gloria i poterit mundum se habere cor? Quid est homo, ut sit immaculatus? Ecce cali non sunt mundi in conspectu eius. Quamò magis abominabilis, & inutilis homo, qui bibit, quasi aquam, iniquitatem? Neque gloria hac est omnibus Sanctis eius. Ecce inter Sanctos nemo immutabilis. Et qui seruiunt ei, non sunt stabiles. Et in Angelis suis reperit prauitatem. Sic, cui dabitur palma ceteros emendandi? quis gloria ista poterit? certe neque in cælo, neque in terra, neque sub terra inueniri potest quisquam, qui sit Saluator mundi, qui velle ipsum saluare possit: quia Domini est salus. Si ergo omnes peccauerunt, & omnes egent gloria Dei, soli Deo honor & gloria. Salus enim eorum est. Ille solus saluabit nos, quia solus hic est verè Saluator mundi. Magna ergo necessitas nostra, cui solus, qui est omnipotens, potest prospicere, quia is solus, qui portat omnia, purgationem facit.

Job 15. 14. Ionam in ventre ceti sepultum quis poterat liberare? Circumdederunt me aqua usque ad animam, cum angustaretur in me anima mea. Domini recordatus sum. O quanta necessitas mundi! o quales angustia hominis existentis in peccato! o si cognosceret homo suam istam necessitatem & calamitatem! Hinc cupiditas, desideriumque salutis. Ionas, qui fugere tentauit à facie Domini, illam abiectus cupit & petit. Audi illum: Et ego dixi. Abiectus sum à conspectu oculorum tuorum: uertit-

tamen uersus uideo Templum sanctum tuum. Videte uosmetipsos, o qui creditis in Deum! Videte infirmitates vestras, vanitates, iniquitates, & leuate capita uestra ad Dominum Deum uestrum, qui eruat uos de necessitatibus uestris, & de lacu miseriæ, & de luto faciès. Præcipe inquit Dominus filiis Israël, ut adducant ad te vaccam rufam. Quare sic præcipendum? quia urget necessitas. Omnis, qui tetigerit humana anima morticinum, & aspersus hac commixtione non fuerit, polluet Tabernaculum Domini, & peribit ex Israël. Quid est, polluet Tabernaculum Domini, nisi Deum offenderit, & inhonorabit? Quid est peribit ex Israël, nisi filius erit perditionis, & reus mortis æternæ? Heu quanta necessitas! Cur tanta in tactu cadaveris hominis, non autem in tactu animalium mortuorum? Quia ubi excellentior vita, ibi detestabilior mors. Ergo horribilis animæ mors. Hæc est nostra necessitas quia gladius mortis usque ad animam pertranxit. Cur ergo non maxime desideramus ab hac necessitate liberari? Cur non clamamus cum Iona. De ventre ceti inferi clamavi & exaudisti uocem meam? Videte uos in ventre ceti, in ventre inferi, in domino mortis, in uinculis peccatorum, sub potestate Principis tenebrarum appropinquantes usque ad portas mortis. Vide, uide humilitatem tuam. Et dic, & uere dic: Ego uir uidens paupertatem meam. Tunc clamabis ad Dominum. Recordare paupertatis & transfusionis meæ ab synchij & fellis. Recordare tu, & recordabitur Dominus. Sentis quod patris; intellige, quod expeuitis; cognosce, quæ te grauant, quæ te molestant, quæ te cruciant, & ora ad Deum, & curabit te. Quod non feceris, tum Deus saluabit inuicem? Volentes Deus saluauit Samaritas. Se salute indigere intelligentes, cognouerunt Saluatorem & tenuerunt, alioqui quomodo esset Saluator mundi, si non & ipsi, qui de mundo erant, ab eo saluarentur? neque suum Saluatorem conclamerent, nisi & nossent se salute uacuos; & cuperent salutem ueram: neque enim temporalem sperabant ab eo, nec sibi nec nullo.

Heb. 1. 3. I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.

I. u. 2. 6.



do. Et nos ergo socij simus hominum isto-  
rum, ut salutem consequamur.

SECVNDA PARS.

**N**OTAT historia Evangelica aliquid ex  
nos, quod egit Saluator, ut saluaret  
nos, dicens. *Iesus autem fatigatus ex itinere.*  
Et haec est secunda res, quam proposui-  
mus considerandam. Quam nobis figura  
demonstrat in immolatione, & combu-  
sione vacca. Fatigatio quippe Passionem  
notat, qua redempti sumus. Vita enim Chri-  
sti, & mors iter fuit, quo exiens de hoc  
mundo, perrexit ad Patrem, quia in via fa-  
tigatus est: quia passus & neci datus fuit.  
Id quod immolatio praefigurat. Combu-  
sio autem mortem notat fuisse perfectam,  
totumque habuisse, quod mortis est illius  
quoque omnes habuisse conditiones, quae  
summam redderent illam mortem, extre-  
mamque omnium. Quo modo cinis, in  
quem corpora mortuorum resoluuntur,  
plenam ipsam ostendunt mortem, ut nihil  
addi ulterius possit; tum quia collit omnem  
hominis figuram, ut nihil iam hominis  
discernatur; tum quia plene ad id reuertitur,  
ex quo factus est, nempe in pulverem,  
iuxta quod sententiam audiuit. *In sudore*  
*frontis tui vesceris pane tuo, donec reuertaris*  
*in terram, de qua sumptus es. Quia pulvis*  
*es, & in pulverem reverteris.* Tum quoque  
ut ex cinere posset remedium constitui ad  
emundationem immundorum. Duo quippe  
spectabat Christi mors; Honorem Dei,  
& hominum salutem, quae ad mortem va-  
dens expressit Christus ipse dicens: *Pater*  
*venit hora, clarifica Filium tuum, ut Filius*  
*tuus clarificet te. Sicut dedisti ei potestatem*  
*omnis carnis, ut omne quod dedisti ei det eis*  
*vitam aeternam.* In signum honoris Dei,  
Sacerdos immolata vacca, tingens digi-  
tum in sanguine eius, aspergebat contra  
fores tabernaculi septem vicibus. Ad nos-  
tram vero salutem servabantur cineres  
pro aqua lustrationis, & emundationis  
hominum immundorum. Sanguis pro a-  
nima computabatur, ut dicit Deus. Quod  
ergo per asperionem contra fores taber-  
naculi septem vicibus mittebatur, ad Deum

veluti transmittitur, figurans Christum  
verè iturum ad Patrem, ubi sit semper vi-  
uens ad interpellandum pro nobis. *Et ut Heb. 7. 25.*  
*salvare possit accedentes per semetipsum ad*  
*Deum, morte sua quasi cinere, reavit nos Tit. 2. 14.*  
*ab omni iniquitate, & emundavit sibi popu-*  
*lum acceptabilem.*

Vide ergo quid pro te fecit, ut te salua-  
ret tantus iste Saluator. Ideo enim vacca  
immolabatur in conspectu omnium, idè  
comburebatur, cunctis videntibus, ut il-  
lius passio & mors ab omnibus semper prae-  
oculis habeatur. Mirabilia quae fecit, ut  
populum suum educeret de Aegypto, vo-  
luit ab eo videri maxime, diligenterque  
considerari: propter quod etiam extincti  
viderunt exercitum se persequentium A-  
gyptiorum, opusque mirabile, quo Domi-  
nus illos interemit, ut sic timerent Domi-  
num. Ecce quod scriptum est: *Viderunt A-*  
*gyptios mortuos super litus maris. & ma-*  
*num magnam, quam exereverat Dominus*  
*contra eos timuitque populus Dominum, &*  
*crediderunt Domino & Moysi seruo eius.*  
Non satis arbitratus est Dominus, ut se  
liberatos viderent, voluit & modum viden-  
i voluit notum esse ex quanto periculo fu-  
issent liberati; & quod perfecte ad eos es-  
sent eruti de tanto malo, ut ulterius ne-  
quaquam illis esset à Pharaone metuendū.  
Vade & Moyses in periculo constitutus  
dicebat: *Nolite timere, sta e, & videte,*  
*magnalia Domini, quae facturus est hodie*  
*Aegyptios enim, quos nunc videtis, nequa-*  
*quam ultra videbitis usque in sempiternū.*  
Non videbitis (inquam) vos persectores,  
extinctos autem videbitis, ut prius vos  
fletus esset timor ab eis. Ita ergo magnalia,  
quae Christus pro nobis mirabiliter est o-  
peratus, vult ut vobis sint conspicua, sem-  
perque considerata, ut ita Dominum ti-  
meamus & audiamus. *Quid verò fecit &*  
*operatus est? Dominus pugnavit pro nobis*  
*(inquit Moyses) & vos tacebitis.* Opus est  
Dei non hominum, tantum in silentio ipsi  
considerent quid ille operetur. Vnde pu-  
gnantem: *Et ecce equus albus. & qui sede-*  
*bat super eum, vestitus erat veste aspersa san-*  
*guine, & vocabitur nomen eius: Verbum Dei.*  
*Sanguine suo vicit, quia morte pugnabit, tulit*  
*ipse.*



*ipse totum super se pondus belli.* Hec est vacca imolatio, quae rufa erat. Quia vestitus erat veste aspersa sanguine: & ita pugnavit ut se pro nobis totum traderet. Nolite enim factus est totus Christus: *Filius datus nobis. Parvulus natus nobis.*

*Isa. 9. 6.*

*Zach. 9. 9.*

*1. Cor. 8. 9.*

*Rom. 8. 32.*

*Num. 19. 5.*

*1. Cor. 12. 23.*

*Marc. 7. 7.*

*3. Reg. 4. 33.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

*1. Cor. 12. 23.*

Sed & Rex venit nobis pauper & Saluator, qui cum esset dives, factus est pro nobis pauper, quoniam omnia bona sua tradidit nobis. Si enim semetipsum, quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit? Quid putabas, praeponderet figura dicens, comburent eam cunctis videntibus tam pelle & carnis eius, quam sanguine & fimo, sanctorum traditis? Nihil est Christi, quod nobis non proficiat ad salutem; & pellis explorum, & carnes meritorum, & sanguis unde vixit, & mortuus est, vivens nobis, moriens pro nobis: & simus ipse, qui non horruit sicut Virginis uterum, ita uti excrementa, comedens & bibens non sibi sed nobis, eaque sustinens infirmitates humilitatis & abiectionis, quas ubi non ipsum suscipere, nos pudet exprimere, & ideo ut illas sciremus, per figuram expressit sunt, quae & vacca limam combultum narrat. Et hoc cunctis videntibus. Stultum Dei; infimum Dei nominavit Apostolus, num & inhonestum Dei dixisset si res postulasset? De nobis dixit. Quae inhonesta sunt nostra, abundantiorum honestatem habent. O gloria imensa Christi, quam sibi sicut morte turpissima, ita & turpissime acquiruit. Non ea opera duntaxat, quae ab hominibus in magna sunt existimatione, sed vilia quaeque, necessaria quaeque infirma quaeque. Quid fecit, bene omnia fecit, sancte, studiose, utiliter, gloriose, in omnibus salutem operans electorum suorum. Vide quod adscribit figura: lignum quoque cedrinum, & hyssopum, cocenque his tantum mittet Sacerdos in flammam, quae vaccam vorat. Sapientiam Salomonis dum narrat Scriptura divina dicit: *Disputavit super ligno à cedro, quae est in thibno, usque ad hyssopum qui egreditur de pariete.* Perinde ac si dixisset, a summo usque ad minimum. Quid ergo hæc duo cedrus & hyssopus mixtae in flammam comburen-

tem vaccam, nisi quae suprema existimamus, & quae extrema: magnifica & vilia quia omnia ex perfectissima charitate profecta sunt, qui est cocens bis tinctus, amor duplex in Deum tendens & in homines. Hæc, hæc omnia considerata sunt, quia quod stultum Dei, sapientius est hominibus, & quod abiectum est Dei, excellentius est hominibus.

O si homo candida mente ista consideraret, quomodo valeret eris ille etiam ex fimo ad purificationem cordis nostri? Superinfundebatur his cineribus aqua viva: aqua autem viva clara est, & pro speculo etiam est in usu, dicente Salomone. *Quomodo in aquis respiciunt vultus prospicientium: sic corda hominum manifesta sunt prudentibus.* O prudentia spiritus, fac ut prospiciamus in aquam istam, ubi cineres apparent mortis, & ex his videamus viscera Christi, & accedat homo ad coralum, ubi exaltatur Deus, qui humiliavit semetipsum factus homo. Aqua ostendit vultu prospicientis Incessus, & mores, prudentiam sunt indicia cordis. Hæc & quale indicium animi Christi est, qui pro nobis in cineres redactus est? Sanguis eius testis est charitatis suae, quam per suam mortem nobis commendavit & reddidit manifestam. Intuere homo, ad quam deiectionem se demiserit Altissimus, & manifesta tibi erunt abscondita cordis eius: intelliges bonitatem, iustitiam, sapientiam, misericordiam, summamque providentiam. Intelliges nihilominus, si prudens fueris, abscondita cordis tui. Cœter cogitationes tuas & vias tuas cum itinere Christi, in quo ad patrem vadit cum fatigatione, & manifesta fient, quae versantur in corde tuo: & convertes pedes tuos in testimonia Dei. Tanta pro te passus est Christus, mortem obitus & quid vult, nisi ut cognoscatur, ut attendatur, ut continue videatur? Qui passionem viderit ad reminiscendam eam, ad imminendam illam atque degustandam, ad concupiscendum fructus eius, & meditatus fuerit eam in corde suo, iste accipet beneficium illius, & fructus eius dulcis erit gutturi suo.

Vsum denique attendamus, qui ordinatus est



13. *Num. 19. 13.* ture est ad expurgandam spurcitiam nostrā  
*Nam qui aqua expiationis non est aspersus*  
*immundus erit. Et manet spurcitia eius*  
 14. *super eum.* Immunditia quæ expiatione i-  
 sta indigebat, contrahebatur per contactū  
 hominis mortui, vbi cuncti ille esset, siue  
 in tabernaculo, tentorio, ac domo, siue in  
 agro, siue etiam per contactum sepulchri  
 eius, & per ingressum in domum vbi iace-  
 ret; adeo quod ex mortuo homine profi-  
 ciscitur. Ex quo datur intelligi, peccatum,  
 per quod mors in hunc mundum intrauit,  
 per eiusmodi immunditiā designari. Quā-  
 doquidem Apostolus confert expiationē  
 istā sanctificationi, quam in Christi san-  
 guine fideles consequuntur. *Si enim (in-*  
*quit) Sanguis hircorum, & taurorum, &*  
*cinis vitula aspersus inquinatos sanctificat*  
*ad emundationē carnis: quanto magis san-*  
*guis Christi, qui per Spiritum Sanctum se-*  
*metipsum obtulit immaculatum Deo, emun-*  
*dabit conscientiam nostrā ab operibus mor-*  
*tuis: Purgabant cineres aspersi, a contactu*  
 mortui hominis. Purgat sanguis Christi  
 ab operib⁹ mortuis, quæ sunt peccata. Im-  
 munditiam ex contactu aliorum cadaue-  
 rum tollebat ablutio sui, & vestimento-  
 rum cum aqua communi, facta ab ipso met  
 immundo. Hæc verò immunditia lustra-  
 tionem postulabat aquæ, si per cineres iu-  
 stos sacros effusa, quæ lustratio fieret ab  
 homine mundo. Illa immunditia durabat  
 per diem vnum; ista diebus septem. An nō  
 videtur ista collatione facta; distinctionē  
 notari peccatorum, inter mortalia & ve-  
 nialia; vel saltem maiora, & minora? Et  
 nota quod Paulus æquē ac lex cineribus  
 virtutem tribuit emundandi non aquæ.  
 17. *Heb. 9. 17.* *Aut enim: Cinis vitula aspersus, inquina-*  
*tos sanctificat: Lex autem de cineribus:*  
 19. *Num. 19. 9.* *Sicut multitudini filiorum Israel in custodia,*  
*Et in aquam asperisionis: quia pro peccato*  
 vacca combusta est. Ita quod aqua super  
 infundebatur, vt cineres aspergi possent.  
 Et propterea omnis aqua modò elicit vi-  
 ua, tamen nullis care monijs conferat, hui-  
 us mysterio erat idonea. Vis ergo erat  
 in cineribus. Ecce mysterium vobis dico.  
 Iam patet his cineribus mortem Christi  
 significari. Ipsa est, qui viuificat, quæ e-

mundat, quæ saluat. Quid aqua nisi aqua?  
 sed his cineribus mixta mundat nos ab om-  
 ni inquinamento, quia secum defert  
 Christi mortem, in quo est salus, vita,  
 & emundatio nostra. Propterea hoc voluit  
 aquam, vacuum per se virtute, vt tamen  
 signum esset, vitam fore. *Et mittent a-*  
*quas viuas (inquit) super eos in vas.* Et  
 propterea etiam Christi gratiam; quam no-  
 bis illius confert mors, aqua viua signifi-  
 catur. En vox ipsiusmet ad mulierem. *Si*  
*scires quis est, qui dicit tibi. Da mihi bibe-*  
*re; tu forsitan petisses ab eo, & dedisset tibi*  
*aquam viuam.* Vis verò scire quam sit  
 aqua ista illius viua? *Qui biberit ex aqua,*  
*quam ego dabo ei, non sitiet in aeternum: sed*  
*aqua, quam ego dabo ei, fiet in eo fons aqua*  
*salienti in vitam aeternam.* Apostolus ve-  
 rō scribit *Gratia Dei vita aeterna.* Ergo  
 aqua viua vitam tribuit non fluentem, sed  
 quæ in aeternum manet.  
 Quoniam verò per Sacramenta Christi  
 potissimum nobis illius gratia donatur,  
 statuit propterea Dominus primum sacra-  
 mentorum Baptisma, quod aliorum est ia-  
 nua in aqua celebrari, vt illa omnia per a-  
 quam congruenter designarentur, per quæ  
 beneficium mortis Christi hominibus app-  
 licatur. Hæc vna est via salutis, non est in  
 re aliqua alia salus. Si quis hoc ritu non  
 fuerit expiatus, peribit anima illius de me-  
 dio Ecclesiæ. *Nisi quis renatus fuerit ex a-*  
*qua, & Spiritu Sancto, non potest in regnū*  
*Dei ingredi.* Tantū donū custodit Ecclesiā,  
 vt sit sancta, & immaculata, mundata  
 lauacro aquæ. Propterea de cineribus il-  
 lis veteribus lex, *Ve sint multitudini filio-*  
*rum Israel in custodia.*  
 Heu quam facilis nobis via salutis aqua  
 defert ad nos virtutem Christi, fructum  
 Passionis eius, beneficia mortis illius.  
 Quidquid facis, tamen arduum esse vi-  
 deatur, aqua est, quid vile, quid commu-  
 ne, quid abundans. Aquam adhibeas tu,  
 Christus apponit cineres, dolores, mortē.  
 Et hoc modicum tamē adiecit decreta-  
 mus? respuimus, abhorremus? Quæ mun-  
 di sunt, difficile acquiruntur: quoniam *putis*  
*altus est.* At quæ sunt Christi sola fidei pe-  
 titione obtinentur. *Petisses & dedisset petere.*  
 Dominus

Num. 19. 7

Rom. 6. 23

Num. 19. 20

Ioh. 3. 5

Rom. 19. 9

10. Exhorta-  
tio.



*Dominus da mihi hanc aquam; obtrinit. Reliquit ergo hyriam suam mulier; & venit in ciuitate predicans Christum. Media fuit inter Christum, & homines illos: per mulierem Christus vocauit ciues illos ad se,*

*1. Reg. 1. 15.* qui suppleuit postmodum sermones illius; sicut Nathan sermonem Bethsabee.

Liceat mihi hoc in loco linguam tertiam arguere, fallacem, susurrantem, illorum videlicet, qui seminant discordias: ubi mulier ista pacem conciliauit inter Salua-

*Prou. 26. 12.* *Verba susurronu, quasi simplia; & ipsa perueniunt ad intima ventris.* Transigunt, videlicet animam, vulnerant cor, inflammant ad discordiam,

*Job 7. 38.* in eo ignem accendunt iracundiam, rixarum, & rinarum. De ventre bibentis aquas Christi fluunt aquae viuae, & fiet in eo fons aquae salientis in vitam aeternam: at de ventre eius, qui linguam susurronis audierit, exardescet ignis, & euabitur flamma, erumpet furor, discordiae excitabuntur.

*Prou. 26. 30.* *Cum defecerint ligna, exinguetur ignis: & susurrone subtrahit iurgia conquiescunt.* Cur dicitur ille epulo aquam petit ad linguam refrigerandam; quia lingua ignis est, ut ait Iacobus, quae inflammata a gehenna. O susurrones, qui infernalem hunc ignem accenditis inter homines, vorabit vos flamma vestra, vos eritis ligna. Num Salomonem non auditis. *Cum defecerint ligna, & susurrone subtrahit? deiciunt ligna, si subtrahas susurronem.* Ergo ligna sunt susurro. Et quid comburet ignis nisi ligna? vos ergo comburet ignis, quem accenditis.

*Luc. 16. 24.* Sed ad rem redeamus: compara opus tuum cum opere Christi, aqua eructuum, illius autem opus mors est, quae in puluere mortis reduxit eum. Non tum enim usque ad sanguinem restitisti aduersus peccatum repugnantes. Aqua est labor vester, aqua viua, aqua decurrens, per se fluens, ad ima descendens, quod si saliat, ideo ascendit, quia prius descendit; quae descendit ipsa est, & quae ascendit; non tuis viribus operaris; Dominus est qui dat virtutem, qui confortat, & omnia possit. Ne

*Iac. 3. 6.* *Cur dicitur ille epulo aquam petit ad linguam refrigerandam; quia lingua ignis est, ut ait Iacobus, quae inflammata a gehenna. O susurrones, qui infernalem hunc ignem accenditis inter homines, vorabit vos flamma vestra, vos eritis ligna. Num Salomonem non auditis. Cum defecerint ligna, & susurrone subtrahit? deiciunt ligna, si subtrahas susurronem. Ergo ligna sunt susurro. Et quid comburet ignis nisi ligna? vos ergo comburet ignis, quem accenditis.*

*Prou. 26. 20.* *Cur dicitur ille epulo aquam petit ad linguam refrigerandam; quia lingua ignis est, ut ait Iacobus, quae inflammata a gehenna. O susurrones, qui infernalem hunc ignem accenditis inter homines, vorabit vos flamma vestra, vos eritis ligna. Num Salomonem non auditis. Cum defecerint ligna, & susurrone subtrahit? deiciunt ligna, si subtrahas susurronem. Ergo ligna sunt susurro. Et quid comburet ignis nisi ligna? vos ergo comburet ignis, quem accenditis.*

*Job, 12. 4.* *Sed ad rem redeamus: compara opus tuum cum opere Christi, aqua eructuum, illius autem opus mors est, quae in puluere mortis reduxit eum. Non tum enim usque ad sanguinem restitisti aduersus peccatum repugnantes. Aqua est labor vester, aqua viua, aqua decurrens, per se fluens, ad ima descendens, quod si saliat, ideo ascendit, quia prius descendit; quae descendit ipsa est, & quae ascendit; non tuis viribus operaris; Dominus est qui dat virtutem, qui confortat, & omnia possit. Ne*

reuerentis opus ex viribus tuis, sed ex auxilio Dei, & fiducialiter ages. Coniunge aquam tuam cum cineribus Christi. Vide quid fecerit ipse propter te: quomodo fatigatus ex cinere; quomodo fitiens ad fontes aquarum; quomodo extendens manus ad populum contradicentem sibi: quomodo obediens usque ad mortem Crucis; quomodo derelictus non ab amicis modo, & notis in miseria sua, verum & a Patre suo; cum tamen quae placita illi erant, fecisset semper. Et sic derelictus: ut verè ille dicat: *Omnes fluctus tuos induxisti super me: Et terrores tui conturbauerunt me.* Et tu ergo ubi tantum laborauit anima eius, leuam tuam laborem euitabis? effugies? repelles? *Alij laborauerunt, & vos in labores eorum introistis. Qui alij? Christus vnus pro omnibus. Nam si vnus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt, sed solus ipse laborẽ sensit, calcauit torcular.* Sic Propheta: *Pro eo quod laborauit anima eius, videbitur saturabitur.* Quid videbit? Videte regiones, quia alba sunt iam ad messem. Quomodo saturabitur? *Meus cibus est, ut faciam voluntatem eius, qui misit me ut perficiam opus eius.* Perficit opus Dei Saluator mundi: quando saluat mundum, tunc saturatur. Heus tu, num panem subtrahas Christo? Num negabis aquam sitienti? Num tardus ad vocem illam. *Da mihi biberet saturatur in salute omnium.* Porrige panem; aquam propina; famem recrea, extingue sitim, & imple desideria eius, qui dicebat: *Desiderio desideravi, hoc Pascha manducare. Eunt parate illi Pascha: presbiter sitis, ut illius facientes voluntatem, sitis hoc pacto introeuntes in labores eius, & inuenieris requiem animabus vestris aeternam, sine fine. Amen.*

## M O R A L E.

Quanta ergo ingratitude nostra erga tam piuum nostrum Saluatorem? quanta perfidia? ut neque memoria teneamus, magnalia sua, quae fecit, ut fieret salua omnis caro? *Ferrum ferro acuitur; & homo exacuit faciem amici sui.* An non ferrum Christus patiens; qui sicut ferrum comminuit & domat omnia; & imple



Dan. 2. 40. omnia subiecit sub pedibus suis; & regit  
 eos in virga ferrea, & tanquam vas figuli  
 confringit eos. An non ferrum homo, qui  
 tam durus est, vt tanta visa bonitate Dei,  
 tantam expertus charitatē, tantam veluti  
 attrahens Christi patientiam, in sua du-  
 rutie perdurat? Ferrum se cum ferro alio  
 fricans, & se acuit & illud. Vnius duritas  
 limat aliam; alternis se expoliunt eru-  
 ditionibus; acuta fit acies vtriusque, dum  
 se crassitie mutuo expoliant. Heu cur  
 te cum Christo non coniungis? cur per  
 suam fortitudinem atque patientiam non  
 disceris, fortiterque moueris? Iam ipse  
 accessit ad te; processit factus viator, &  
 vagus; *fatigatus ex itinere*. Se tibi ob-  
 iicit: Suam tibi constantissimam charita-  
 tem ostendit; qua cum dilexisset suos,  
 qui erant in mundo, in finem dilexit eos;  
 mouetur hæc sua fortis vt mors dilectio  
 ante oculos, non æquē modò atque præ-  
 cepta illa, de quibus iustum est. *Erunt-  
 que & mouebuntur inter oculos suos*, sed  
 multò magis, si verba ista: *Diliges Do-  
 minum Deum tuum ex toto corde tuo, &  
 ex tota animata tua, & ex tota fortitudine  
 tua*: præcipiuntur haberi in corde, in o-  
 re, in manibus, ante oculos, in limine, &  
 in ostiis domus; cur non magis opera Dei  
 & virtutis Christi sic semper habeamus  
 ante nos, & in nobis: vt id opere com-  
 pleamus, quod verbis præcipitur, nempe  
 vt Deum diligamus ex tota anima, & ex  
 tota fortitudine? Num obtusam faciem  
 habes? lyppos oculos? crassum obtutum,  
 ac obscurum, ed quòd facies huius mun-  
 di respiciat? leua oculos tuos, & vide  
 lucem magnā, quæ apparuit nobis. Quan-  
 do obscuratus est sol, & factæ sunt tene-  
 bræ super vniuersam terram? tunc videli-  
 cet, quando Christus illuminans mirabi-  
 liter, multa bona opera ostendit nobis,  
 multā patientiam in aduersariis, multā  
 humilitatem in opprobriis, multam man-  
 suetudinem in flagellis, multam sapientiā  
 in calumniis, multam fortitudinē in vio-  
 lentijs, in vinculis obedientiam, in dolori-  
 bus charitatem, in clauis, in cruce, in mor-  
 te, viscera misericordiae Dei nostri. Ad hos  
 radios erige faciem, & Deus factus homo  
 Tom. I. Bellintani.

acuet faciem amici sui; acutē videbis, sub-  
 tiliter intueberis, profundē considerabis,  
 & videbis quantum dilectus sis, quantū  
 te diligentē esse oporteat, quantum ama-  
 re illum, qui te etiam odientem amaui.  
 Sic iste homo acuit faciem amici sui. Sic  
 Christus acuet, si fueris amicus, faciem  
 tuam. Populus duræ ceruicis, dura fa-  
 cie, duro corde, verbo aspero, ferus ope-  
 re acuit Christum, auferens ab eo vineā,  
 turbas, exultationem, discipulos, cog-  
 natos, & nos, libertatem, tunicam,  
 pellem, sanguinem, sanitatem, & vitam,  
 attenuauit eum, subtiliauit, acuit; vt fe-  
 riat acutius. vt vulneret cor nostrum pla-  
 ga insanabili; vt scindat corda; vt aperiat  
 viscera nostra; vt penetret penetralia no-  
 stra, & effundat sanguinem noxium, & in-  
 fundat sanguinem innocentem: emittat  
 spiritum nostrum immundum, vt immit-  
 tat Spiritum Sanctum suum; auferat cor  
 lapideum æneum, ferreum, & carneū det,  
 molle, mite, tractabile, & cedens incifio-  
 nibus suis. Cur ergò acutus factus Chri-  
 stus ab inimicis suis, non acuat faciem a-  
 mici sui? amemus, amicitiam ineamus,  
 exerceamus, ostendamus, expoliantes ve-  
 terem hominem, rudem conuersationem,  
 opera superuacanea, negotia, & deside-  
 ria secularia, sobriē viuentes, & absti-  
 nentes à carnalibus desiderijs, & erit acuta  
 acies nostra, superfluis præcisus, cordeque  
 abstracto à terrenis omnibus. O vtinam  
 mundo diceremus, quod dixit populus  
 ad Edom. Obsecramus, vt nobis transire  
 liceat per terram tuam. Non ibimus per  
 agros, nec per vineas, non bibemus a-  
 quas de puteis tuis: sed gradiemur via pu-  
 blica, nec ad dexteram, nec ad sinistram  
 declinabimus, tantum velociter transe-  
 amus. O vtinam sic transiremus per orbem  
 terrarum, per viam tritam; huc illucque  
 non diuertentes, non tricantes, moraf-  
 que trahentes, solum ad Christum spe-  
 ctantes & aspirantes.

Dominus amicus noster, hominē ami- 19.  
 cum suum constituit, & custodiuit eum Sap. 10. 12.  
 ab inimicis, & à seductoribus tutauit illū,  
 & dedit illi certamen forte, vt vinceret.  
 Quis noster inimicus: De Idumæa dicitur  
 Aaa à popu-



- Mich. 7.8.** à populo per Prophetam. Ne lateris inimica mea. Idumæa est Edom: Edom est Esau frater Iacob. Edom & Adam eisdem omnino literis Hebraicè scribuntur. Terra autem, ex qua formatus est Adam, Adama dicitur in Hebræo. Ad quod videtur
- 1. Cor. 15. 47.** Apostolus alluisse, cum dixit, *Primus homo de terra terrenus Secundus homo de celo celestis.* Quid verò nobis infestius, quid perniciosius terra ista, quam pedibus calcamus, & cui cordibus adheremus? Hæc est inimica nostra, quæ ut vtinam, sicut scabellum est pedum corporis nostri, esset & animi nostri, & sederemus cum Christo in throno eius, ponentes hos inimicos nostros scabellum pedum nostrorum spiritaliū. Quantumlibet arideat aliquando, & blandiatur, inimicitias iugiter exercet tamen. Rogauit populus Idumæos semel & iterum, vt transire liceret, sed restiterunt illi. Vnde Scriptura dicit. Statimque egressus est obuius cum infinita multitudine, & manu forti. Apertus fuit inimicus Edom, quia & verbis & factis veruit transitum. At mundus bona verba dat, sed re contrarius est. Hinc Salomon labijs suis intelligitur inimicus, cum in corde tractauerit dolos. *Quando submisserit vocem suam, ne credideris ei, quoniam septem nequitia sunt in corde illius.* Certè
- Nū. 20. 10.** inimicus iste quamuis blandis verbis & promissionibus amicum se gerat, ipsi tamen etiam verbis suis intelligitur esse inimicus, cum promittat semper, & obseruet nunquam: quin & sic loquitur, vt dolus, & fictio sua deprehendatur. Submisce itaq; tametsi loquatur, blandè, per dulces sermones, ne credas ei, quoniam multa ac plurimæ malitiæ (quod per septem notatur) absconditæ sunt in corde eius: quæ ipsa experientia quotidie reuelantur. Quid fecit populus, cuius ductor errat Deus? Diuertit ab eo Israël. Recede, recede & tu à mundo. Et si omnino non potest ab eo elongari? vide quid fecerit populus. Profecti sunt, vt circumirent terram Edom. Ne te in ea, quæ sunt mundi immergas, ne mergaris; ne per medium transeas, fines satis est tangere, necessaria vix accipere.
- Psalm. 26.** *24.* *25.* *26.* *27.* *28.* *29.* *30.* *31.* *32.* *33.* *34.* *35.* *36.* *37.* *38.* *39.* *40.* *41.* *42.* *43.* *44.* *45.* *46.* *47.* *48.* *49.* *50.* *51.* *52.* *53.* *54.* *55.* *56.* *57.* *58.* *59.* *60.* *61.* *62.* *63.* *64.* *65.* *66.* *67.* *68.* *69.* *70.* *71.* *72.* *73.* *74.* *75.* *76.* *77.* *78.* *79.* *80.* *81.* *82.* *83.* *84.* *85.* *86.* *87.* *88.* *89.* *90.* *91.* *92.* *93.* *94.* *95.* *96.* *97.* *98.* *99.* *100.* *101.* *102.* *103.* *104.* *105.* *106.* *107.* *108.* *109.* *110.* *111.* *112.* *113.* *114.* *115.* *116.* *117.* *118.* *119.*

Hoc facerent fideles, si, quæ passus est Christus pro nobis, cogitarent. Si ex his, quæ passus est, arguentes cognoscerent culpam suam, atq; illius gratitatem; quæ tanta fuit, vt Filium Dei ad illam tollendam mori oportuerit. Necessè fuit, vt summa bonitas ac sanctitas se, quasi peccatricem in eorum manus traderet, qui de illo decernerent. Reus est mortis, summa sanctitas, necessaria erat ad tantam malitiam detergendam. Quam ob causam hoc sacrificium Eleazar fuit demandatum non Aaroni, qui vivebat, eratque ipse solus summus Pontifex. Peccauerat Aaron quando vitulum fecit, quem populus adorauit. Mundus, ac mundissimus, hoc opus fuerat perfecturus. Propterea Eleazar potius eligitur, quam Aaron. Et non inde quoque arguitur iniquitatis nostræ malitia, quod septem diebus durabat macula; & die tertio, & septimo expiandus erat immundus? Per septem, rei magnitudo, longaq; duratio designatur, per septem iniquitas perpetua est: duplex expiatio magnum hoc esse testatur negotium, opus immensum & operosum. Sed quid tertius dies ac septimus? An non per tertium satis exploratum est, Deum trinum significari? Et Gen. 1. si septima die requieuit Deus ab omni opere suo, quod patrarat, & si tempora omnia, quo temporalia percurrunt, per septem continuè repetitos dies circumuoluuntur, certè per septem creatura, sicut per tres Creator, demonstratur. Quid ergo? Vt munderis à peccato, quatenus contra Deum peccasti, primum expiandus es, ac denique quatenus etiam contra creaturam. Ledit enim iniquitas & Deum & homines, & si non alios, at temetipsum.

Hoc vide in Passione Domine, qui Patrem reconciliauit nobis, qui nobis attulit salutem: Tanta fuit offensa Dei, vt non alius, quàm Deus illam delere posset. Tantum fuit malum nostrum, vt non alius, quàm is, qui est omne bonum, restituere potis esset. At quam ratione horum præstitit vtrumque? Passione ac morte. Immolatus pro nobis, sic mortuus, vt quasi



quasi peccator in puluerem mortis redigeretur. Vbi vide mylterium. Quia sanctus non vidit corruptionem, quæ solius est peccatoris. Vnde Psalmes: *Non dabis Sanctum tuum videre corruptionem.* Quia venit in similitudinem carnis peccati. In cineres, qui est puluis mortis, redactus est. Non poterat verò vtrumque fieri, & vt incorruptus esset, & incineratus. O diuina Sapiencia! Vbi veritas est, incorruptio est. Vbi similitudo, ibi cinis. Ideò verum Christi Corpus resurrexit tertia die; sic subleuatum de corruptione, quòd Ionas confitetur, qui in hoc fuit illius figu-

ra, vt neque illam videret, tantum abest vt reciperet. At vitula, quæ sua immolatione illum per similitudinem figurabat, combusta est, & in cineres redacta. Quæ in re peccatoribus assimilatus est Christus. Ita monstratum est quid culpa meruerit. Eia ergo, hanc Domini Passionem contemplemur, vbi culpæ malitiam deprehendentes, ab ea abstinemus, longè post nos illam relinquamus. Rogantes omnium Saluatorem, vt sua morte redimat nos à morte, vitamque concedat æternam.

Amen.

## FINIS PRIMÆ PARTIS.



Aaa 2

DOMI-



